

Neden sonra; farkına varıyor insan
Ayağına takılan bütün taşları,
Yoluna kendi döşediğini!!

ne mi?

Ah! Bir tutam 'ah'la başlıyorum yazmaya. 'Ah'larım duyulsun diye. Günlerden pazartesi. Pazartesi daima gölgelenir gözlerim,tıkanır kulaklarım. İçimde çalan çanları duyamaz oldum hüznün çığlıklarından. Hüzn tüketiyor beni. Yiyor ve yiyor içimde iyiye dair her ne varsa. Tam anlamıyla tükendiğimi hissediyorum. Gözlerim görüyor, körüm. Kulaklarım duyuyor, sağırım. Boşlukta yımca, zaman geçiriyorum sadece. Boşlukta yalpa vuran ben miyim, yoksa boşluk mu içimde yalpa vurmakta? Bilmiyorum. Sağım, solum, önüm, arkam tükenmişlikten ve meşguliyetten ibaret.

Yapmam gerekenleri yapmamamın ve zamanında yaptığım düşüncesizliklerin bedeli

sanıyorum tüm bu içimi yakıp kavuran hissi. Şimdileri sonraların eline kelepçelediğimden olsa gerek. Tüm sorumluluklarımı bir balonla göğe teslim ettiğimden ya da... Düşünceli başımı duvarlara vurmaya arzum oluyor sonra. Akan kandan biliyorum, tüm uğultuları neticeye kavuşturacağımı ve bir ihtimal sorularına cevap alacağımı. Ne yazık ki yine bir başarısızlık kuşatıyor etrafımı. Kafamda dört nala koşan soruların cevabını bulsam, dilimdeki düğümler çözülse, dilimin ucundakileri sere serpe bırakırsam kulaklara rahatlardım. İçim huzur dolardı belki de. En azından kör, sağır olduklarımdan haberim olurdu. “-du”. “-du” eki geçmiş zaman ekidir. Başka bir deyişle geçmişin gittiğini ve asla onun peşinden koşup ulaşamayacağına da anlamıdır. “-du” eki ne kadar basit değil mi? Ben bunu inkar edenlerdenim. “-du” ekidir bizi peşinden koşturan, ben koşuyorum. Terler boşalıyor sırtımdan ama hala “-du” nun peşindeyim. “-du” gidiyor geriye, geçmişe, sonsuza, bilinmezliğe. Bense tüm geleceğimi- o olmayan geleceğimi- “-du”nun ellerine teslim etmek için koşuyorum. Bırakmak, teslim etmek ne mümkün. Gözyaşlarım süzülüyor umarsızca, ben koşuyorum. “-du” yetişmeme izin vermiyor, ardımda bıraktıklarım koşturma. Gözlerimde pazartesilerden kalma gölgeyle, tükenmişliğimle, ayağımda terlikler, elimde karanlığı aydınlatan bir menekşeyle koşuyorum. Sırtımda batmanlarca yükleniyor sana “-du”. Ve bum!! Sanırım sendeyim “-du”. Ulaştım mı sana?

Daha fazla dayanamayarak açıyorum gözlerimi. Burası da neresi? Ah tabi ya. Yine rüyam sana ulaşamadan bitti değil mi? Anladım.Sanırım bu kadar çaba yeter kurtuluşa. Gözlerim yorgun, başım ağır. Gözlerimi ovuştururken farkediyorum elimdeki menekşeyi ve... Ve ayağımdaki terlikleri. Evimin bahçesindeyim. Bahçe kapısına vurulan ellerin sesini duyuyorum sonra. Vakit kaybetmeden ulaşıyorum kapıya. Açtığımdaysa gördüklerime şaşırıyorum. Küçük bir kız çocuğu, sarı örgülü saçları, ayağında terlikler ve elinde menekşeler. Biraz acı biraz samimilikle yoğrulmuş bir gülümseyişle bakıyor bana. Gülümsüyorum ben de elimden geldiğince ; şaşkınlığımı ona yansıtmadan, içtenlikle. Elini uzatıyor. Ve elimdeki menekşeyi de katıyor kendi çiçek destesine. Daha önce hiç almadığım kadar güzel bir koku alıyorum. Koku menekşelerden mi geliyor, kız çocuğundan mı? Yoksa kız çocuğu menekşe mi kokuyor? Bu sefer samimiliğin ağır bastığı bir tebessümle veda ediyor bana yokuş aşağı sekerek giderken. Bir şarkı mırıldayışını duyuyorum. “La la la la...” Gittiği yöne baktığımda maalesef orada olmuyor menekşe kokulu kız. Derin bir soluk alıyorum ki; ciğerlerime dolsun geri kalan menekşe kokuları. Ve ayağımda terliklerle, ciğerlerimde menekşe kokularıyla gidiyorum yokuş aşağı. “La la la...”

şeyda düzgören

boş koltuk

Elini ağırca cebine attı Yahya Bey. Yol için ayırdığı paradan geri kalanını da gardaki simitçiye verdi bu altmışlılarındaki genç görünümülü adam. Simidi bir kağıda sarıp her daim yanında bulundurduğu o hırpalanmış çantaya koydu. Acele etmekte olan trene hiç istifini bozmadan ağır ağır yürüdü. Aktif ve hareketli bir kişiliği olmasına rağmen ağır hareket eden birisiydi. Yürürken heybetli görünmek isterdi. Trenin kapısından güç alarak kendini içeri attı. İçeri girdiğinde gördüğü ilk kompartimana girmek değil de trenin havasını içine çekmek istemişti. Veya biraz soluklanmak. Kısa bir bakışla etrafına bakındı. Trene alelacele girmeye çalışanlara, kondüktörden kaçanlara, son anda müşteri arayan pişmaneciye göz ucuyla baktı. İnsanların hareketleri ona oldu olası saçma gelirdi zaten. Dışarıdaki görevlinin düdük sesini duyan Yahya Bey makinistin sireni çalmasını beklemeden en yakın kompartimana girdi. İçerideki kitap okuyan iki dirhem bir çekirdek genci göz ucuyla süzdü. Cam kenarına geçip oturdu. Çantasından simidini dikkatlice çıkardı ve çantasının üzerine koydu. Hafif bir edayla "Artık simitleri pek yapamaz oldular," dedi. Genç kitaba kendini bütünüyle verdiğinden duymadı. Makinistin sireniyle içeri koşar adımla Yahya Bey'in yaşlarında birisi geldi. Selamını verip Yahya Bey'in yanına araya bir kişi daha oturabilecek şekilde boşluk bırakarak oturdu. Yahya Bey kendine bir yol arkadaşı bulunduğunu düşünüyordu. Zaten bir gençle edeceği pek de muhabbet yoktu. Canı sıkılırdı.

Yahya Bey: -Biz gençken böyle değildik efendim. Sürekli bir muhabbet içerisindeydik. Büyüklere, küçüklere hal hatır sorar kalplerinde yer edinmeye çalışırdık.Ben Yahya Alçın,dedi.

-Ben de Orhan. Orhan Dikmen. Yolculuk nereye? -Ankara, Polatlı'ya. Oğlumun yanına gidiyorum. Sizin?

-Ben de... eee... Bilecik'e gidiyorum. Köyüme. -İşiniz nedir? diye sordu Yahya Bey.

-Ben Tuzla Tersanesi'nde görevliydim. Emekliye ayrıldım. Biraz kafa dinlemek istedim. Siz ne işle meşgulsünüz?

-Ben emekli albayım. Harp zamanı cepheyedim. Devletimiz çok kötü şeyler atlattı,ben de öyle . Çok zulümler gördüm, kaçırıldım, dedi fısıldayarak.

Genç kitaptan kafasını hafifçe kaldırdı. Garipsen bir şekilde Yahya Bey'in konuşmasını izledi. Orhan Bey, “Anlıyorum.” dedi. “Askerlik zor iştir. Her babayiğit kaldıramaz arkadaşının cansız bedenini.”

Arada bir süre sessizlik oldu. Yahya Bey de simidinden yemeye başladı. Dalgın bir gözle dışarıyı seyretti. Ansızın Orhan Bey hapsirdi. Yahya Bey ise karşılık verdi. Genç kitabını okumaya devam etti. Gencin bu aldırışsız tavırları Yahya Bey'in dikkatini çekti:

-iki kelam etmemek için yaptığı oyunlara bak. Bir çok yaşa demek bile ağır gelir oldu bunlara, dedi.

Genç hafifçe başını kaldırdı. Yahya Bey'e döndü ve “Amcaçığım kimse hapsirmedi. O koltuk boş!” dedi.

melih çelik

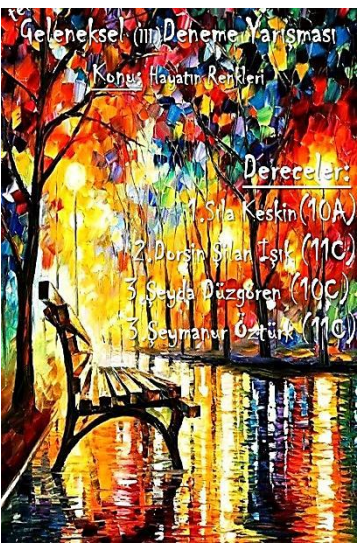

“İnsanlar ikiye ayrılır: Yalan söyleyenler, inanmak isteyenler.”

“Derler ki Mecnun Leyla'yı Leyla'ya rağmen sevmiş.”

“Geleni gözünden tanırım, gideni ayaklarından. Bırak bu ayakları...”

erol kaf, kaforizma, nisan'2015

HAYATIN RENKLERİ*

Bıçağı duvara saplayamazken, ellerimi henüz ana rahmine düşmüş ve yine çirkin ruhumun gömüsüne saplayıp "Ben bunun altından kalkarım" dediğim milyonlarca duyguyu benimsedim. Sabırsızlığım bundan ötürü, bunları bir bir bana yaşatmanız için erkenden geldim dünyaya. Bir beyazlık ki aldı beni kucağına, önce hangisi bilmem; ama milyonlarca renk fisıldadı kulağıma.

Hayat aldı beni O'nun kucağından, ilk adımım. Siyahı fisıldadı usulca. Sabırsızlığımdan ötürü, sizin de fedakârlığınız ya bir bir kattınız tüm renklerime. Hızlı hızlı büyürken, yavaş yavaş koyulttunuz tüm renklerimi. Sonra bir toz pembedir aldı götürdü beni, tıpkı o beyazlık gibi arkasından yeni şeyler getireceğini bilmeden, köreldim. Çok da bekletmedi beni gelecekle, henüz on altımdayken üflediniz pembemin tozuna.

Üflediniz, ettiniz, yaptınız... Amenna, hayatın vebali bu; lakin bütün her şeyi size yıktım. Size yordum. Uçuramadığım balonların iplerini size bağladım, saçlarımı taramayan tarakların dişlerini size taktım, yazılarımı silmeyen silgileri sizde buldum...

Renklerimi koyultan siyahı da onu bana katan hayatı da sizden saydım. Henüz bu kadar erkenken ve hepimiz karşımdayken, mavi ne ara gökyüzü olmaktan çıkıp özgürlük, yeşil ne zaman annemin gözlerinden çıkıp birilerinin mutluluk kavramı olmuştu. Beyza siyaha annemin ölümü derken, benim niye aklıma bunlar gelmiyordu? Renklere bi' anlam bile yüklememişken, neydi bu sorgulayış halini?

Ve henüz on yediyken.

Sonra bu ruh telaşesini unutmuş olsam gerek ki mavi gökyüzü olmaktan çıkıp birilerinin gözlerinde aşk diye canlandı, pembe küçük mutlu kız çocukları oldu, sarı hiç olmadık bi' çiçekten çıkıp okul sıralarında ağladığım saatler oldu, mor mesela - hiçbir kalıba koya-
madığım mor- en güzel hatıralarım oldu. Ve en sonunda, her şeyi hayatın getirdiğine vardım.

Hayat... Bir sürü rengi içinde barındıran, hak etsen de hak etmesen de seni siyahla mutlaka tanıştıran ama ölmeden önce bir defa da olsa mutlaka toz pembeyi tattıran kocaman bir yalan, her şeye rağmen tüm renkleriyle tanışmak istediğim bir alan oldu. Bilemiyor insan kimin, neyin hangi rengi getireceğini ama merak ediyor işte. Sabırsızlığım, sabırsızlığımız bundan ötürü.

Bildiğim tek şey şu ki; ben maviyi istiyorum, Ali için gökyüzü, Esmâ için deniz, Cemal için aşk olan.

sıla keskin

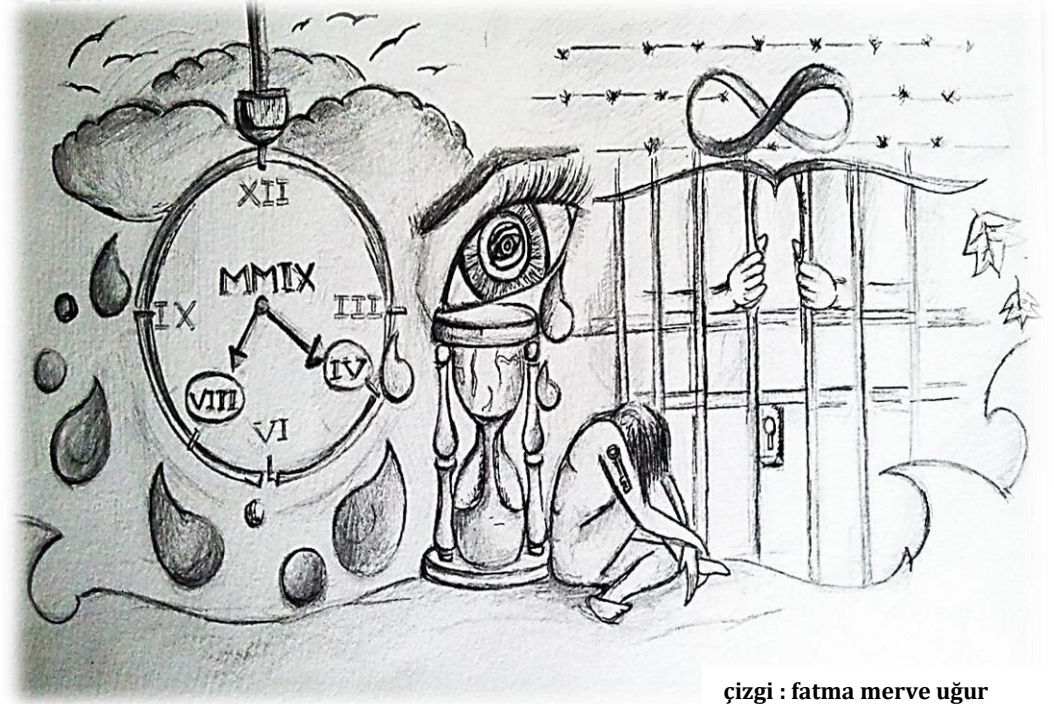
**telve Geleneksel (III.) Deneme Yarışması Birincisi*

TELVE

YİRMİÜÇ

II.NESİL V.SAYI

mayıs'15

çizgi : fatma merve uğur

fatma merve uğur osman furkan dursun sıla keskin beyza gürcay
gülsüm özkaya enes nazıkoğlu şeyda düzgören melih çelik
tuğçe yücel ceyda ağca zeynep arslan